

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านสวนสัมติพิย์ รีสอร์ทแอนด์สปา ราชบุรี
๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านสวนสัมติพิย์ รีสอร์ทแอนด์สปา ราชบุรี ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพุธ ที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร อาจารย์ธนิต ชื่นสกุล วศ.สงบ เชื้อทอง ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อาจารย์ธีรพันธ์ ครองยุทธ อาจารย์ธิดารัตน์ หอมจันทร์ และอาจารย์วิชัย เฟื่องพูนวณิช ได้รับเชิญจาก ชมรมบ้านร่มมะ มศพ.ราชบุรี เพื่อไปสนทนาธรรม ที่บ้านสวนสัมติพิย์ รีสอร์ทแอนด์สปา อำเภอวัดเพลง จังหวัดราชบุรี ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.

ทางคณะท่านเจ้าภาพ ซึ่งไม่ประสงค์
ให้ออกนาม คือ ไม่ประสงค์ให้พิธีกรประกาศ
นามในวันนั้น แต่เท่าที่ทราบ ก็คือท่าน
เจ้าภาพกลุ่มเดิมที่ท่านร่วมกันเจริญกุศล โดย
กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และคณะวิทยากร

ไปสนทนาธรรมที่บ้านเรือนไทยสินสมุทรทุกปีนั่นเอง มีอาทิเช่น อาจารย์ธนิศ ชื่นสกุล
พลตรีหญิง นันทา เกษหอม คุณลักษณะา แดงด้อมยุทธ์ คุณสุรินทร์ รสหวาน คุณปฎิภา
แสงสว่าง คุณสุณีย์ ธาราเจริญชัย และคุณวรินนภัส คุณจิตติพรชัย สินสมุทรธาวิ
เจ้าของบ้านเรือนไทยสินสมุทร เป็นต้น

ได้ทราบจากคุณจุ (คุณวรินนภัส สินสมุทร
ธาวิ) ว่าการสนทนาธรรมในครั้งนี้ได้ย้ายมาจัด
ที่นี่ เนื่องจากภายในบริเวณพื้นที่บ้านเรือนไทย
สินสมุทร อยู่ในช่วงการปรับปรุง จึงยังไม่
พร้อมที่จะต้อนรับสหายธรรมในครั้งนี้

สำหรับการสนทนาธรรม ที่บ้านสวนสัมพันธย์ รีสอร์ทแอนด์สปา ในครั้งนี้ มีสหายธรรมชาวจังหวัดราชบุรี เข้าร่วมฟังการสนทนาเป็นจำนวนมาก เกือบเต็มห้องประชุมที่ได้จัดไว้ ซึ่งท่านเจ้าภาพได้จัดห้องเพื่อรับฟังการสนทนาธรรม และรองรับสหายธรรมอีกอาคารหนึ่งไว้ด้วย เนื่องจากห้องประชุมใหญ่เต็ม โดยมีจอขนาดใหญ่ถ่ายทอดการสนทนาอย่างดี

อนึ่ง สำหรับสหายธรรมที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ท่านเจ้าภาพได้จัดรถบัสอย่างดี

จำนวนหนึ่งคนให้บริการด้วย และอีกหลายท่านที่เดินทางมาเองโดยรถยนต์ส่วนตัว ทั้งนี้ผู้ที่ลงทะเบียนเข้าฟังการสนทนาธรรมในครั้งนี้ มีจำนวนกว่า ๓๐๐ ท่าน

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความการสนทนาธรรมบางตอนของวันนั้น มาฝากให้ทุก ๆ ท่าน ได้พิจารณาเช่นเคยดังนี้ครับ

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่ใช่ชื่อต่าง ๆ เหล่านั้น ทุกข์ต่าง ๆ เหล่านั้น มีไหม?
มี ขณะนี้ กำลังเห็น ไม่ต้องพูดว่าเห็น ไม่ต้องเรียกอะไร
เลย เห็น ก็ เห็น ใช่ไหม? หรือว่า พอไม่เรียกว่าเห็น แล้ว
ไม่มี "เห็น" ไม่ใช่อย่างนั้นเลย!! "มี" ไม่ต้องเรียก ก็มี
ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ชื่อต่าง ๆ มากมาย แต่สภาพธรรมะ
ต่าง ๆ เหล่านั้น ก็มี

เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ ต้อง "เริ่ม" จากการที่ไม่เคยรู้
มาก่อน แล้วก็ ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น อย่างมั่นคง เพื่อที่จะได้
ศึกษาต่อไป

..."เห็น" ขณะนี้ มีแน่ ไช้ไหม? เพราะเกิดแล้ว!!! แล้ว "เห็น" ดับไหม? "ดับ" หมายความว่า หมดไป ไม่กลับมาอีกเลย ย้อนกลับมาอีกไม่ได้ เป็นอันเก่าไม่ได้ เพียงเกิดขึ้นเห็น แล้วก็ดับไป เป็นอย่างนั้น จริง ๆ หรือเปล่า? "ธรรมะ" สำหรับ "คิด" สำหรับ "ไตร่ตรอง" สำหรับ "เริ่มเข้าใจ" สิ่งที่กำลังมี ในขณะนี้!!!!...

...เพราะฉะนั้น เป็นอย่างนี้หรือเปล่า? ลองไตร่ตรอง "เห็น" เกิดขึ้นแล้ว เมื่อกี้ไม่ใช่เดี๋ยวนี้เลย "เห็น" เดี่ยวนี้ ก็ไม่ใช่เมื่อกี้นี้อีก เร็วมาก!!! เพราะฉะนั้น สิ่งใดก็ตาม ที่เพียงเกิดขึ้น ปรากฏ แล้วหมดไป ดีไหม? ลองคิด!!! ไม่เหลือด้วย แค่เกิดมา ปรากฏว่ามี แล้วก็หมดไป แล้วก็หมดไป แล้วหมดไป แต่ดูเหมือนไม่เคยเกิด เพราะขณะนี้ไม่ประจักษ์การเกิด แล้วก็ ไม่เห็นว่าดับไปด้วย นี่ คือ ความไม่รู้!!!!...

...เพราะฉะนั้น ปุถุชน หนาแน่น ด้วยความไม่รู้ และกิเลส
 ทุกอย่าง ที่เกิดจากความไม่รู้ กว่าที่จะค่อย ๆ รู้ขึ้น จนหมด
 กิเลส ตามลำดับ ถึงความเป็นผู้ที่ "รู้แจ้ง" ความจริง ซึ่ง
 ทุกคำ เป็นวาจาสะัจจะ "เห็น" เกิดแล้วดับ ถ้ารู้ความจริง ก็
 ต้องประจักษ์การเกิดและดับ เคยยึดถือว่า "เราเห็น"
 เดียวนี้ ก็เป็น "เราเห็น" แต่ฟังธรรมะแล้วรู้ว่า เห็น เป็น
 เห็น "เห็น" เกิดขึ้น แล้วก็ ดับไป เพราะฉะนั้น "เห็น" ไม่ใช่
 เราแน่นอน!!!!..

...แต่เพราะเหตุว่า ไม่เคยฟังอย่างนี้!!! และ เพิ่ง "เริ่มจะ
 'ได้ฟัง" เพราะฉะนั้น อีกนานไหม? กว่าที่จะเข้าใจถูก ว่า
 "เห็น" ขณะนี้ เพียงเห็น เกิดขึ้น "เห็น" แล้วก็ดับไป แล้วก็
 ไม่กลับมาอีก!!! เพราะฉะนั้น กว่าที่จะละคลาย การยึดถือ

สภาพธรรมะ ว่า "เป็นเรา" หรือว่า "เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด" ที่น่า
พอใจ ก็ต้อง ปัญญา ความเห็นถูก เกิดขึ้น ตามลำดับ
จนกระทั่ง สามารถที่จะรู้ว่า "คำ" ที่ได้ฟังตั้งแต่ต้น เป็น
ความจริง ถ้าไม่เป็นความจริง ไม่ใช่ปัญญา หรือ ความรู้
ที่เพิ่มขึ้นเลย ยังคงเหมือนเดิม!!! แต่ว่า ความรู้ที่เกิดจาก
การฟัง ยากแสนยาก ที่จะปรากฏได้ เพราะเหตุว่า ความ
ไม่รู้ มีมาก และความรู้ เพิ่งค่อย ๆ เข้าไป ทีละนิดเดียว...

...เพราะฉะนั้น กว่าที่จะมีความรู้จริง ๆ ว่าได้เข้าใจขึ้น ก็
ต้องเป็นสิ่งที่ ไม่ใช่จะรวดเร็ว แต่ต้องนาน นานกว่าที่
คิดมากมาย เพราะเหตุว่า ฟังมาสิบปี ยี่สิบปี "เห็น" ก็
ยังคงเป็น "เราเห็น" นี่แสดงให้เห็นว่า อวิชชา มากมาย
ระดับไหน? เทียบได้ยิ่งกว่าจักรวาลทั้งหมด เขาสิเนรุ หรือ
อะไรทั้งหมด ก็ไม่มากเท่ากับ ความไม่รู้ ซึ่งไม่รู้จริง ๆ
เพราะฉะนั้น "ขณะนี้กำลังเริ่มมีความรู้" จากการ "ฟัง"
ความรู้ขณะนี้ เจริญขึ้นได้ เติบโตขึ้นได้ แต่ "ไม่เร็ว" อย่าง
ที่คิด!! ท่านอุปมาว่า เหมือนการจับด้ามมีด ขณะที่ยับ
แม้นอยนิ้วมือ ก็ไม่ปรากฏ!!...

...เพราะฉะนั้น ขณะนี้ "การเริ่ม" ได้ยิน ได้ฟัง ความเข้าใจ
น้อยขนาดนั้น ว่า แม้แต่จะรู้ว่า ไม่ใช่เรา ก็เป็นไปไม่ได้
เพราะว่า "เป็นเรา" มานานมาก ด้วยเหตุนี้ ต้องเป็นคนที่
มั่นคงจริง ๆ ที่จะมีศรัทธา ศรัทธา คือ สภาพธรรมะที่
ผ่องใส ขณะนั้น ไม่มีกิเลสใด ๆ ไม่มีโลภะ ไม่มีโทสะ ไม่มี
ความไม่รู้ เพราะฉะนั้น รู้ว่า ควรรู้ธรรมะ!! หรือว่า รู้
ว่าธรรมะ เป็นสิ่งที่มีจริง เมื่อเป็นสิ่งที่จริง ศรัทธาเกิด ที่
จะฟังให้เข้าใจไหม? นี่เป็นการเริ่มต้นของการที่ "ปัญญา"
จะเจริญขึ้น...

...เพราะฉะนั้น ก็แสดงให้เห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต มี
ในพระไตรปิฎกครบถ้วนทั้งหมด ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาไทย
แต่ก็ไม่่ว่าจะใช้คำไหน ก็เป็นจริงอย่างนั้น แล้วแต่ว่า ใคร
จะใช้ภาษาอะไรก็ได้ แต่ข้อสำคัญที่สุดก็คือว่า ฟังให้

เข้าใจ!! แล้วก็มันคงว่า ขณะนี้ สิ่งที่มีขณะนี้ เกิดแล้วดับ
เพราะฉะนั้น เริ่มเข้าใจความหมายของคำว่า "ทุกข์" ไม่ใช่
เจ็บป่วย ไม่ใช่โกรธ ไม่สบายใจ ไม่ใช่เดือดร้อน แต่
ว่า สภาพธรรมใดก็ตาม ลองคิดให้ดี สิ่งนั้นเพียงเกิดขึ้น
ปรากฏ สิ้นมาก แล้วดับไป เป็นจริงอย่างนั้น แน่จน ควร
ยินดีพอใจไหม? ควรติดข้องไหม? ในสิ่งที่ ไม่มีแล้ว แต่ยัง
หลงว่ามี...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นสิ่งที่ เหมือนเมื่อวานนี้ มีเราแน่ ๆ
"เรา" ทำอะไรบ้าง? วันนี้ ก็เป็นเราอีก ที่กำลังนั่งอยู่ที่นี้ แต่
ความจริง แต่ละขณะนี้ ไม่ได้กลับมาอีกเลย สักขณะ
เดียว แล้วก็ไม่มีเรา จริง ๆ ด้วย มีแต่ธรรมะแต่ละหนึ่ง ซึ่ง
เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้น เป็นผู้ที่ยืนยันจริง ๆ ว่า
ความจริงอันนี้ สามารถจะรู้ได้ ก็มีการ "ฟัง" เพราะรู้ว่า รู้
แค่นี้ ไม่พอที่จะมีความมั่นคง ยังมีความละเอียด ความ

ลึกซึ้ง "แต่ละคำ" จะทำให้ค่อย ๆ ได้คิด ได้เข้าใจได้
ถูกต้องว่า สิ่งที่มีในขณะนี้ ยังไม่ประจักษ์การเกิดดับ จึง
ยังคงยึดถือว่า เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่น่าพอใจ แต่ต่อเมื่อใด
สภาพธรรมะแต่ละหนึ่ง ปรากฏเพียงหนึ่ง เกิดขึ้นและดับ
ไป เมื่อนั้นจึงจะคลายการที่เคยยึดถือว่า เป็นที่น่า
พอใจ...

...ด้วยเหตุนี้ ความหมายของทุกข์ อีกความหมายหนึ่ง ก็
คือ สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม ที่ไม่เที่ยง เกิดขึ้นและดับไป สิ่งนั้น
เป็นทุกข์ คือ ไม่ใช่สิ่งที่ควรยินดี แล้วก็ บังคับบัญชาไม่ได้
อย่างที่เคยได้ยินบ่อย ๆ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่คำอื่น
ก็มีอีก ที่ว่า สิ่งที่ไม่เที่ยงนั้นแหละ ไม่งาม แล้วก็เป็นทุกข์
แล้วก็ ไม่ใช่ของเรา เพราะส่วนใหญ่ เราจะติดข้อง เห็นว่า
เป็นสิ่งที่น่ายินดี จึงเป็นสิ่งที่งาม งาม คือ น่าพอใจ...

...เพราะฉะนั้น เริ่มเข้าใจพระธรรม แต่ละคำ ด้วยความ
มั่นคงว่า หมายความว่า ถึงเดี๋ยวนี้ มีสิ่งที่มีจริง!! มิฉะนั้น ไม่
ชื่อว่า เป็นการศึกษาธรรมะ เพราะเหตุว่า ฟังแต่เพียงชื่อ
ฟังแต่เพียงเรื่อง แล้วก็เข้าใจว่า รู้มากแล้ว เข้าใจมาก
แล้ว แต่ถ้ารู้และเข้าใจ ต้องเข้าใจสิ่งที่กำลังมีในขณะนี้
ตามลำดับ ตั้งแต่ขั้นฟัง แล้วก็อีกนาน กว่าปัญญาจะ
เกิดขึ้น จนถึงขั้นที่กำลังเริ่มเข้าใจลักษณะของสิ่งที่กำลัง
มี แล้วก็อีกนาน กว่าจะละคลาย จนประจักษ์แจ้ง การ
เกิดดับของสภาพธรรมะ แล้วก็อีกนาน จนกว่าที่จะดับ
การที่เคยยึดถือสภาพธรรมว่า เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด นานแสน
นานมาแล้ว ได้...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นเรื่องของ จิรกาลภาวนา จิร คือ นาน นาน ไม่ต้องกล่าวว่าเท่าไร? จิรกาลภาวนา อบรมไป จนกว่าจะเป็นผู้ที่ตรง ที่จะรู้ว่า เริ่มเข้าใจขึ้น เป็นปกติ ที่ละเล็ก ที่ละน้อยเหมือนจับด้ามมีด เพราะว่า ขณะนี้ ไม่ใช่เราเลย แต่เป็นธรรมชาติ ทั้งหมด ซึ่งถ้าศึกษาโดย ละเอียด ก็จะรู้ว่า เป็นจิต เป็นเจตสิก เป็นรูป แต่ตอนต้น ยังไม่ต้องจำก็ได้ แต่ให้รู้ว่า ทั้งหมดนี้ เป็นความจริงแต่ละ หนึ่ง ซึ่งต่างกัน...

อ.ธิดารัตน์ :

กราบท่านอาจารย์ค่ะ เมื่อกี้ ท่านอาจารย์ได้อธิบายถึง การที่สภาพธรรมะ เกิดขึ้นแล้วดับไป ความเกิดขึ้นและ ดับไปของสภาพธรรมะ ไม่งามในขณะนั้น แต่ในขณะที่ เห็นว่า เป็นคน เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด แม้กระทั่งดอกไม้ ขณะที่ เห็นว่าดอกไม้ นั้นสวย คือ หมายถึงว่า ขณะนั้น เป็นการ ใส่ใจในนิमित นิमितของสี่ส้นต่าง ๆ จึงงาม ใช่ไหมคะ ท่าน อาจารย์

ท่านอาจารย์ :

สงสัยว่าดอกไม้งาม แล้วจะไม่งามได้หรือ? ใช่ไหม? เพราะเหตุว่า เป็นดอกไม้ ก็ต้องงาม แต่ถ้าเป็นเพียง "สิ่งที่ปรากฏแล้วดับ" ไม่ใช่ดอกไม้ สภาพธรรมะใด ๆ ก็ตาม ซึ่งลวง เพราะว่าไม่รู้จักความจริงว่า แท้ที่จริงแล้ว ทุกอย่างที่เกิดขึ้นขณะนี้ กว่าจะเป็นดอกไม้ได้ ต้องมีหลายสี สีเดียวงามไหม? ก็ยังงาม เพราะขึ้นต่อการที่จะชอบ สีฟ้า หรือสีชมพู สีส้ม สีเหลือง สีแดง ใช่ไหม? เพราะไม่รู้จักความจริงว่า ที่เป็นอย่างนั้น กำลังเกิดดับ แม้แต่สีที่วันนี้ ฟ้า ยังไม่เป็นดอกไม้เลย เหลืองยังไม่เป็นดอกไม้ แม้แต่ขณะที่ปรากฏว่าเป็นสี ก็เกิดดับ เพราะฉะนั้น ขณะนั้น จะงามไหม? สภาพธรรมะที่ปรากฏ ยังไม่เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพียงกระทบตา แล้วดับไป

...เพราะฉะนั้น อีกนานไหม? กว่าจะรู้ความจริง แต่รู้ได้ เพราะเหตุว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญพระบารมี สี่อสงไขยแสนกัป เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ยิ่งด้วยปัญญา แต่ถ้ายิ่งด้วยศรัทธา ๘ อสงไขยแสนกัป ถ้ายิ่งด้วยวิริยะ ๑๖ อสงไขยแสนกัป แต่สาวก ไม่ต้อง!!! คือไม่ถึงอย่างนั้น เพียงแต่ว่า เป็นผู้ที่ได้ฟังพระธรรม แล้วก็มี ความเข้าใจ เป็นผู้ "ตรง" จริง ๆ ที่จะรู้ว่า ไม่ต้องรีบร้อนไปเข้าใจอะไรมากมาย!!! แต่ให้เริ่มเข้าใจพื้นฐานว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีจริงในขณะนี้ มีจริงแน่นอน แล้วสิ่งที่มีแล้วไม่รู้ ก็คือว่า ไม่สามารถที่จะเห็นถูก เข้าใจถูกได้ ก็มีจริง ๆ คือ เดียวนี้ กำลังไม่รู้ นั่นคือ อวิชชา แต่กำลังฟัง เริ่มเข้าใจ ก็ตรงกันข้าม กับความไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้น เริ่มเห็นพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ทุกคำที่ตรัสเป็นความจริง เพราะเหตุว่า ดอกไม้สวย แล้วจะไม่สวยนี้ไม่ได้!! แต่ถ้าเป็นสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ซึ่งเพียงเกิด ปรากฏ แล้วดับ ยังไม่เป็นอะไรเลย สิ่งนั้นหรือ ควรเป็นที่ยินดี?...

อ.ธิดารัตน์ :

ท่านอาจารย์คะ ท่านอาจารย์หมายความว่า การที่เห็นวดอกไม้สวยงามนี้ คือ เป็นการสืบทอด เป็นการเกิดดับสืบทอดของจิต เยอะแยะ แล้วก็มีการติดข้องในนิमितของสีนั้น จึงงาม หรือว่า โดยสภาพธรรมะ ถึงแม้ไม่ได้ติดข้อง แต่เป็นธรรมะที่เกิดแล้วดับ ลักษณะนั้น เขาก็ไม่งาม เพราะเกิดแล้วดับ

ท่านอาจารย์ :

แน่นอนคะ งามได้อย่างไร? จะพอใจไหม? งาม คือ ที่พอใจ

อ.ธิดารัตน์ :

เพราะขณะนั้น รู้ตามความเป็นจริง ใช่ไหมคะ? ว่าสภาพธรรมะนั้น เกิดแล้วดับ

ท่านอาจารย์ :

คะ เพราะฉะนั้น นั่นคือ "ปัญญา" นะคะ อีกไกล!!! แต่ว่าเริ่มจาก "ความเข้าใจ" ก่อน!!! ถ้าไม่มีความเข้าใจเบื้องต้น จากการฟัง ไม่มีทางที่จะรู้ความจริงของสภาพธรรมะได้เพราะว่า เป็น "ปัญญา" ที่อบรมเจริญแล้วเท่านั้น ที่สามารถจะรู้ความจริงได้ ไม่ใช่ใคร ตัวตนที่ไหน จะไปพยายามทำให้รู้ได้!!!

อ.ธิดารัตน์ :

ท่านอาจารย์คะ ก็เหมือนกับ ปัญญาเพียงเล็กน้อย แครู้ความจริงขณะนั้น แต่หลังจากนั้น ความติดข้องก็ยังมี ก็ยังสวยงามอยู่

ท่านอาจารย์ :

มากมายค่ะ เพราะเคยติดข้องมานานแล้ว!! เพราะฉะนั้น
ก็รู้ได้เลย เป็นผู้ "ตรง" ฟังแล้วก็ความจริงก็คือว่า ยังติด
ข้อง "ฟัง" เข้าใจขึ้น ความจริง ก็ยังติดข้องอยู่ "ฟัง" เข้าใจ
ขึ้น เข้าใจขึ้น ไปเรื่อย ๆ!!! จนกว่าสามารถที่จะรู้ความ
จริงของสิ่งที่ปรากฏ เดียวนี้!!! เป็นปกติด้วย!!! นั่นจึงชื่อ
ว่า เป็นปัญญา ที่มั่นคงจริง ๆ อบรมจริง ๆ คมกล้าจริง ๆ
ที่สามารถที่จะสละ ความเป็นเรา!!! แล้วก็รู้ความจริง
ของสิ่งที่ปรากฏ!!!

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ
มศพ.ราชบุรี ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

